

KIS NEMZET

ÖLBE FOGTA . . . (Lásd a 255. lapon.)

AZ INKA MADARA.

— Elbeszélés számos képpel. —

Irta *Fenn György*.

(Folytatás.)

MEGVALLOM, csöppet sem bántam, hogy a társaságunk Illés mesterrel és Danival megszorodott. Még pedig nem csupán mert még a hajón megszerettem őket, hanem mert úgy okoskodtam, hogy a vadon rengetegben még is csak jó, ha egy pár hű, megbízható ember van mellettünk. Amiben, mindjárt előre is megmondhatom, nem csalódtam.

Nagybátyám, miután már bele egyezett hogy velünk legyenek, mindjárt teljes jóindulattal szólt hozzájuk:

— Elemóziát nem hoztatok magatokkal, ugy-e?

— Biz' arról megfeledeztekünk... no, meg nem is volt mit, felelé Illés mester.

— Akkor hát éhesek vagytok. Rudi fiam, szedj elő a ládából valami harapni valót, hadd reggelizzenek. Azután dologhoz látunk.

Mialatt a két éhes ember mohón falatozott, Vilmos bácsi tudtokra adta, hogy ezen a kis folyón fogunk fölfelé evezni.

— Amint parancsolja, uram, mondá Illés mester. De azt bizonyosan tudom, hogy nem jutunk rajta messzire. Most reggel, hogy itt bolyongtunk, alig negyed órányira olyan helyre értünk, ahol nagy zuhatagban omlik alá a víz. Hát én azt hiszem, hogy ez nagyon kicsi kurta folyócska.

— Hm! Kár! szólt nagybátyám. Pedig arra számítottam, hogy bevezhetünk mélyen a szárazföldre.

— Hát ha van más, nagyobb folyó is? jegyzé meg Illés mester.

— Kell is lenni, legalább a térképek és leírások azt mondják.

— Akkor hát vissza tériünk a tengerre és a part mentén evezgetünk, amíg el nem jutunk valamely nagyobb folyó torkolatához. Nem lesz az nehéz... én meg Dani jól bírjuk az evezőt.

— Helyes. Ugy is lesz. De nem sürgetős. Ha már itt vagyunk, ezen a tájékon is szétnézünk, itt is akadhat lövésre méltó ritka madár. Én az öcsémmel erre befelé megyünk, ti pedig járjátok az erdőt a tenger felé és ha valami szép fajta madarakat láttok, jegyezzétek meg a helyet, hol tanyáznak. Majd aztán oda vezetnek.

— Igenis.

Nagy buzgósággal indultak utnak. Én és Vilmos bácsi nem távoztunk messzire a sátorról, mert alig mentünk pár száz lépésnyire, már több ritka fajta szép madarat pillantottunk meg. Célba vettük s rövid idő alatt öt vagy hat darabot ejtettünk zsákmányul.

— Ez jó kezdet, szólt nagybátyám elégedetten. Most már vissza térhetünk, mert akár estig is lesz dolgunk, hogy ezeket kitémjük.

Vissza tértünk a sátorhoz, előhoztuk a csónakból azt a ládát, melyben a kitézéshez szükséges eszközök, anyagok voltak, aztán dologhoz láttunk, miközben megjegyzém:

— Ha itt rátalálnánk a kviczálra, akkor talán nem is hatolnánk beljebb a vadonba, ugy-e?

— Persze hogy nem. De ilyen reménykedéssel ne áltasd magadat, barátocskám. Az Inka madara nem él a tenger közelében, hanem messze benn a vadon mélyében. Nagy utunk lesz odáig, de remélem,

találunk olyan folyót, amelyen jó messzire behatolhatunk.

— Igen ám, de hát ha az Inka madara nem él a folyó közelében sem, hanem ettől távol valahol?

— Akkor ott keressük. A csónakot elrejtjük sűrű bozótba, aztán gyalog járjuk be az őserdőt, amíg csak el nem érjük célunkat. No, ettől se ijedj meg nagyon. Most már éppen nem lesz nehéz, hogy két izmos emberünk van, aki a podgyászt utánunk cipeli.

— Lám, milyen jó... Mi ez?

Zörgés hallatszott a bokrokból s amint oda pillantottam, két nagy állatot véltem látni. Fölkaptam a puskámat, de biz' arra nem volt szükség. A bokor mögül Illés mester és Dani másztak elő s négykézláb iparkodtak felénk. (Lásd a képet a 244. lapon)

— Mi a kő ütött hozzátok? kérdé Vilmos bácsi. Elment az eszetek, hogy ilyen komédiát játszatok?

— Ha még el nem ment, bizonyosan elmegy, felelt Dani siralmas hangon. Vége mindennek! Mindjárt itt lesz a kapitány... de minket ugyan kezébe nem kaparit többé... Isten áldja meg, uram! Isten áldja meg, urfi! Minket nem lát többé!

Odább mászott és eltűnt a bokrok közt.

— Mit hadar ez a ficzko, kérdé nagybátyám.

— Csak az igazat, felelt Illés mester. Amint a tenger partjához közeledtünk, gőzhajót pillantottunk meg... egyenest ide tart... Bizonyos, hogy a mi hajónk... A kapitány kitalálta, hová szöktünk, hát utánunk jön. De ugyan hiába jön... Isten áldja meg, jó uram... Már mi inkább a

rengetegben pusztulunk el, hogy sem vissza kerülünk annak a kegyetlen embernek a keze alá.

És Dani után iramodva, ő is mihamar eltűnt a sűrűségben.

Oly hirtelen történt ez, hogy már el is tüntek, mikor én még folyvást álmélkodva néztem nagybátyámra. Láttam, hogy őt is nagyon meglepte és kellemetlenül érinti ez a váratlan esemény.

— Ejnye no, ez már boszantó is, baj is! szólaltam meg végre. Mi lesz a szegény ördögökből?

— Nagyon vaktában futottak el, jegyzé meg Vilmos bácsi. Legelőször is meg kell győződnünk, hányadán van a dolog. Menjünk a tenger-partra, lássuk a hajót.

A part nem volt nagyon messze, alig negyed óra alatt elértük. Nagy messzeségben ugyan, de csakugyan láttunk gőzhajót a tengeren. Nagybátyám rá irányozta a messze-látót s alig hogy egy-két másodpercig nézegette, így szólt:

— Ez nem az a hajó... nem is ide tart.

— Daniék hát ok nélkül ijedtek meg?

— Egészen ok nélkül.

— Ej, az ügyetlenek! Most hát vissza hívom őket.

— Az ám, de honnan? Ki tudja, hol futnak már!

Biz' az igaz. Egészen elszontyolodva bámultam nagybátyámra.

— Kedves bácsi... hát mit tegyünk?

— Vissza térünk a sátrunkhoz és megfőzzük az ebédünket, mert én már ugyan csak megéheztem.

— De hát azok a szegény emberek...

— Nem tehetünk értettök semmit. Elfuttottak, mert nagyon megijedtek. A rossz

lelki-ismeret szepegővé teszi az embert. Megszöktek a hajóról, megszegették kötelességöket s most a legelső hajó láttára félholtra ijedtek.

— De már csak még sem hagyhatjuk el szegényeket.

— De nem is indulhatunk utánnuk vaktában. Ne aggódjál, fiam! Majd vissza térnek, mihelyt kiheverték nagy ijedelmöket. Meglásd, estére már ismét itt lesznek.

Nagybátyám nyugodt beszéde engemet is megnyugtatótt némileg. Vissza tértünk a

... NÉGYKÉZLÁB IPARKODTAK FELÉNK. (Lásd a 243. lapon.)

sátorhoz, fölélesztettük a tüzet és füstölt husból, rizsből s más jóféle eleségből pompás ebédet főztünk. Falatozás közben, mi tagadás, jóformán megfledkeztem a szegény szökevényekről; de aztán megint csak eszembe jutottak és igazán busultam miattok. Ellenben Vilmos bácsi éppenséggel nem zökkent ki rendes nyugodt, derült

kedvéből. Ebéd után egy kis ideig pihent, aztán talpra ugrott.

— Dologra fiam!

Folytattuk a reggel lött madarak kitömését, hamar el is készültünk vele.

— Most még szétnézhetünk egy kicsit, mondá Vilmos bácsi. Hát ha még jó zsákmányra akadunk?

— De ha kviczált nem találunk itt, akkor nem is érdemes, felelém kedvetlenül.

— Dehogy nem! Az fő-célunk ugyan, de más értékes példányokat is szerezhettünk. Aztán meg, úgy hiszem, a lövések hallatára az a két megriadt ficzko is vissza tér.

Ez rögtön fölélenkitett. És tapasztalt nagybátyámnak hamar igaza lett. Miután néhányszor elsütöttük a puskánkat és néhány szép madarat ejtettünk zsákmányul, vissza fordultunk a sátor felé; egyszerre azonban sajátságos sziszegő, pisszegő

. . . KIZUHANT A VIZBE. (Lásd a 246. lapon.)

hang hallatszott a hátunk mögött. Megálltunk.

— Mi lehet az? kérdém.

— Ó, rá ismerhetnél! felelt nagybátyám nevetve. Száraz-földre menekült tengeri bus madarak hangja.

Megértettem és örvendve kiáltottam:

— Halló! Illés mester! Dani! Ninesen semmi baj, elő bujhattok!

A sűrű bokrokból félénken, gyanakodva bujt elő a két szökevény.

— De igazán, urfi? kérdé Dani. Hát... odább ment a hajó?

— Itt sem volt, ki sem kötött. De ha

ki is kötött volna, ok nélkül ijedeztetek, mert nem a ti hajótok. Valami idegen hajó haladt el a part közelében.

— Ejnye no! röstelkedett Illés mester. Én azt hittem . . . Persze, szabad szemmel nem ismerhettem jól rá a nagy távolságban.

— No, már megesett, szólt nagybátyám jószíviüen. Máskor ne siessetek annyira a megszeppenéssel és megszökéssel. Most pedig térjünk vissza a sátorhoz és vacsoráljunk! Gondolom, nem sok harapni valót találtatok az erdőben. Vacsora után lepihenünk, mert holnap korán reggel odább akarok evezni.

Még lepihenés előtt gondosan nézegette a térképet.

— Déli irányba fogunk a tengeren evezni, mondá.

Másnap korán hajnalban talpon voltunk, beraktunk mindent a csónakba és kiveztünk a tengerre. Kedvező szél lengett, kifeszíthettük a vitorlát, de Illés mester és Dani buzgón eveztek is, úgy hogy szaporán haladtunk.

Több napig evezünk a part mentén. Mindig találtunk alkalmas helyet, ahol a kora délutáni órákban kiköthettünk. Én és nagybátyám bejártuk a közeli tájat, lőttünk néhány szép madarat és vissza térve a partra, mindjárt ki is tömtük. Illés mester a vacsorát készítette, Dani a sátrat ütötte fel s mikor ezzel elkészült, figyelmesen nézegette, hogyan preparáljuk a madarakat. Egyszer aztán megszólalt:

— Azt hiszem, most már én is tudnám ezt csinálni.

— Megpróbálhatod, felelém. Majd lövök néhány madarat, amelyen tanulhatsz.

Csak hogy egyelőre egészen más valami következett.

Az ötödik vagy hatodik napon nagybátyám felkiáltott:

— Itt van végre!

A part felé mutatott. Széles, nagy folyó ömlött ott a tengerbe. Én kezeltem a kormányt s azonnal a folyó felé irányítottam csónakunkat. Csakhamar benn voltunk a folyón.

Lassan hömpölygő, mély, nagy folyó volt. Mindkét oldalon sűrű erdőség terült el, a nagy fák jó részt elfogták a szelet, úgy hogy a vitorlának itt már nem sok hasznát vettük. De Illés mester és Dani annál buzgóbban forgatták az evezőt s néhány óra alatt jó messzire följutottunk a folyón. Egyszerre így szólt Vilmos bácsi az evezősökhöz:

— Vigyázni kell! Látjátok azokat a barna hosszú foltokat a vizen? Azokat elköll kerülni, nem szabad megérinteni.

— Igenis, felelt Illés mester. Az ilyen uszó fa-törzsek könnyen bajt okozhatnak.

— Azok nem fatörzsek, hanem veszedelmes vízi fenevadak . . . alligátorok.

Dani bámészan nézett nagybátyámra, nyilván nem értette. És báméskodásában, nem vigyázott, az evezővel nagyot ütött egy alligátornak a hátára. Jóformán nem is tudtuk, mi történik, mert egyszerre csak hatalmas lökést éreztünk, a csónak majd fölborult. Erősen meg köllött fogóznunk, hogy ki ne bukjunk. Nem is sikerült ez mindnyájunknak: Dani rémült kiáltással félre billent és kizuhant a vízbe. (Lásd a képet a 245. lapon.)

Nagybátyám, ki a vitorlán tul a csónak elején állt, kissé boszusan lépett elő.

— Mondtam, hogy vigyázzatok! . . . Hol van Dani?

— Kiesett a vízbe! felelém remegő hangon.

— De hát hol van? Nem látom!

Néztük a vizet, a fiúnak semmi nyoma sem látszott.

— Ha elmerült is, már föl kellett volna bukkannia, szólta Vilmos bácsi. Vagy talán nem tud uszni?

— Uszik az, mint a hal, felelt Illés mester. Nem értem... ha csak el nem nyelte egy ilyen szörnyeteg.

— Hagyja abba az evezést, hadd usszék a csónak lassan lefelé!... a fiu lejjebb fog fölbukkani, mert lefelé viszi a víz.

De mind hiába vizsgáltuk a víz felszínét, Dani nem bukkant elő.

(Folytatása következik.)

PANNIKA MEG A NYÚL.

(Képpel a 248. lapon.)

Még el nem köszönt a nyár,

Pedig itt az ősz.

Verőfényes idő jár,

Kanyarog a csösz.

Ide fordul, majd oda,

Nézelődve les.

Egyszerre csak: »Né, csoda!

Valj mi dolog ez?»

Hol is bujkálsz Pannikám?

Jöszte, kis hamis!

Édes szőlőt hoztam ám,

S van kalácsom is!»

Pannikának nincs nyoma...

Hova mászhatott?

Ni!... ez az ő sikolya,

Mely ide hatott...

Mi történhetett ugyan?...

Hát ártatlanul

Pannikára komolyan

Ránézett a nyúl.

A KICSERÉLT DIÁK.

— Diák-émlékeiből elmondja Döme bácsi. —

VOLTAM én is valaha boldog, vig diák legényke. Régen volt, az igaz, de ma is örömet emlékezem vissza azokra a szép napokra. Pedig akkoriban nem találtam szépnek mindenik napját, azt meg már éppenséggel nem, amelyről most akarok elmondani egyet-mást.

Meglehet, hogy ti, akik olvassátok, nevetni fogtok rajta. Bezzeg nem nevettem én akkor!

Azaz, voltaképen a dolog úgy kezdődött, hogy nagyon vigan voltam. Nevettem is eleget, játszottam reggeltől estig. Hogy is ne? — mikor a boldog nagy vakáció napjait éltem falusi szép lakásunkban. Édes apám sokszor nézte görbe szemmel a mulatozásomat. Volt eszem, hogy úgy tettem, mint ha nem venném észre, pedig nagyon jól tudtam, mit gondol apám uram. Azt gondolta, hogy nincs jussom a sok vigasságra.

Mi tagadás, volt egy kis igaza. Mert hát egy kis hiba csuszott a legutóbbi bizonyítványomba. Két tantárgynál szörnyen világosan pingálták oda a tanár urak ezt a rettenetes szót: »Elégtelen.«

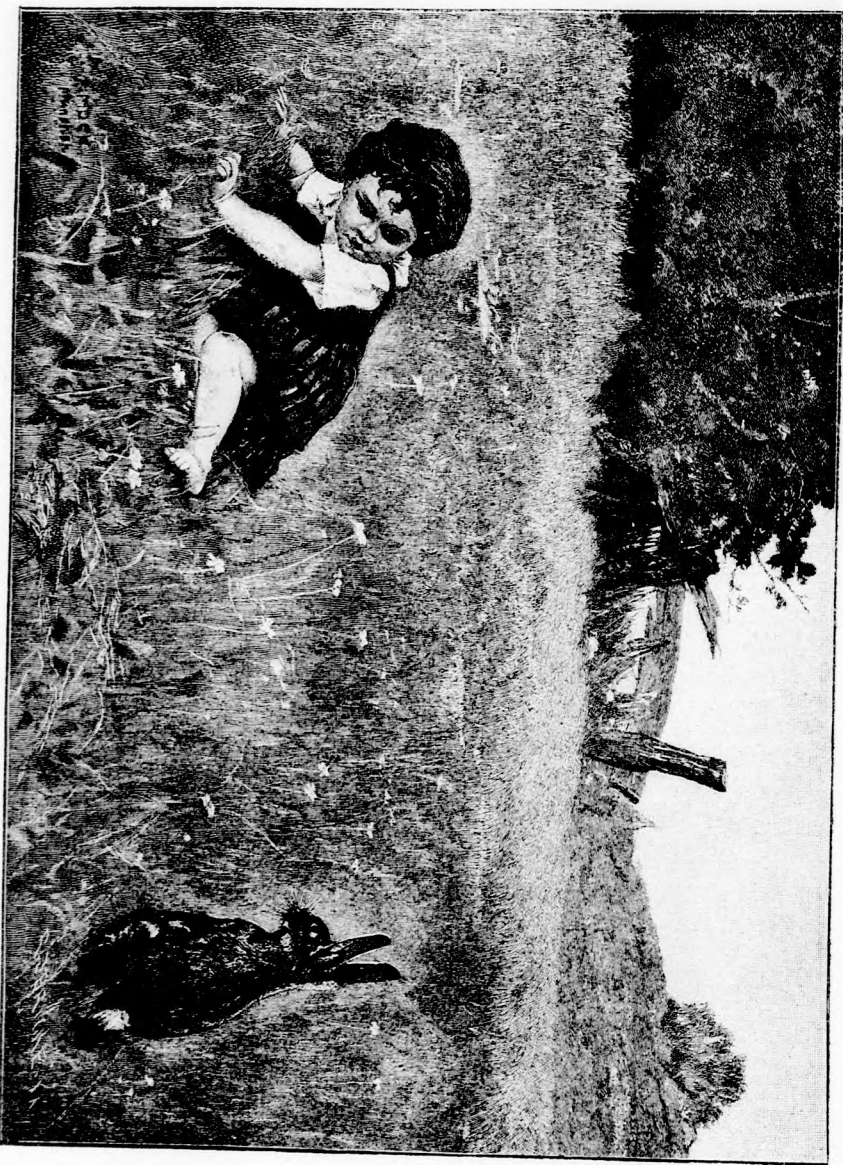
Röstelkedtem is miatta, de nem nagyon sokáig.

— No bizony! Megegett az már másom is. Majd kiköszörülöm a csorbát a javító vizsgálaton.

Itt volt a bibi. Apám azt várta, hogy neki fekszem a könyveknek. Telised-teli is voltam én minden este lefekvéskor a leggyönyörűbb szándékokkal, de hejh!... mikor reggel oly csábitóan intett a kert, mező, hívogattak a pajtások. Még csak odáig sem jutottam el, hogy kicsomagoljam a köny-

veket a ládából, ahová a városból való elutazásunk napján szépen beraktam.

Hanem egy napon, a vakációnak kellős közepén, ugyan szép napra virradtam!

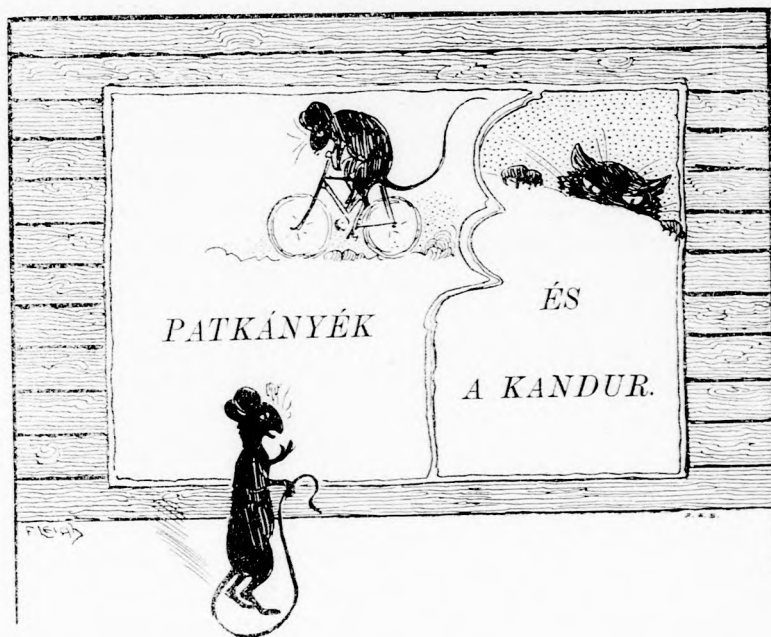
PANNIKA MEG A NYUL. (Lásd a 247. lapon.)

Vagy is inkább: beesteledett nekem! Mert este volt, mikor apám a városban tett látogatásáról haza térve így szólt:

— A vakáció felét átmulattad, most már dologhoz kell látnod. Tanítót fogadtam, aki elő fog készíteni a javító vizs-

gálatra. Holnap megérkezik. Figyelmeztetek, hogy mindenben engedelmességet tartozol neki.

Meredten bámultam apámra, mint ha sístergő menkő csapott volna belém. Aztán elkeseredetten kiáltottam fel:

*Hej bicikli-bicikli, —
Biciklin jár mindenki!
De ha mink is járhatnánk,
A világ bámulna ránk.
Szerzünk is majd ... no de csitt! ...
Mink is szerzünk biciklit.
Jöhet már kandur koma,
Bennünk nem vásik foga!
Alig hogy vesszük neszét,
Gyorsan is futunk mi szét.*

*Aztán nyomunkat — hi hi! —
A farkával ütheti.
Ugy bizony mi ... hm, mi ez?
Milyen gyanus nesz is ez?
Mi villog a falon túl? ...
Zöld szem ... jaj, jaj, a kandur!
Jaj, már látom körmeit ...
Foga közé ne kerüljünk.
Magunk lábán meneküljünk ...
Rugd el azt a biciklit!*

— Ó, hiszen ez borzasztó! Hát oda legyen a vakációm?

— Nincs különben, barátocskám. Iparokdtál volna, mikor annak volt az ideje,

hát most vigadhadnál. Tetszik, nem tetszik: bele köll harapnod a savanyu almába, mert jól tudod, hogy javító vizsgálat nélkül nem járhatnál tovább iskolába.

— Nem is akarok! felelém elkeseredetten. Nem köll mindenkinek tudósnak lennie. Hány fiu van itt a faluban, aki beéri azzal, hogy olvasni tud! Nem kinozzák tovább, élhetnek vigan és boldogan.

— Oktondi vagy fiam. Azok a paraszt gyermekek nehéz munkát végeznek.

— Tudom, látom, hogy dolgoznak, de a munkájok kellemes. Százszor inkább volnék az ő helyökben!

Apám össze ránczolta a homlokát; azt hittem, nagyon megharagszik. De már a következő pillanatban elmosolyodott és ott hagyott a faképnél. A vacsoránál is jó kedve volt, sőt velem is tréfált.

— Ne ereszd annyira búnak a fejedet, te buksi. Akarsz egy kis búfelejtőt? No, tartsd ide a poharadat.

Majdnem színültig töltötte borral a poharamat. Váltig csodálkoztam, mert addig kostolónak is alig kaptam minden sátoros ünnepen egy-egy kortyot. De ha apám uram tréfás kedvében van, megmutatom, hogy nem fog ki rajtam. Fölhajtottam a pohár bort, köröm-próbáig. És büszkén néztem szét. Legény vagyok a talpamon, ugy-e?

No, legénynek legény lehettem, de a talpamon megállni néhány percczel később már nem tudtam. Fejembe szállt az erős bor. Azt sem tudtam, hogyan kerültem az ágyamba.

Nagyot aludtam. Még tovább is aludtam volna, ha egyszerre csak azt nem érzem, hogy valaki ugyan csak keményen ráz meg, miközben nyers hangon szól:

— Talpra no, Jóska! Már pitymallik. A magad emberségéből kell ám fölkelned ezen tul, nekem egyéb dolgom van, mint hogy költögesselek.

Tágra nyílt a szemem. Jól láttam mindent, mégis azt hittem, hogy még álmodom. Bizonyosan az a pohár bor... Mert az már csak nem lehet egyéb káprázatnál, hogy alacsony, szegényes paraszt-szobában szalmán fekszem... egy öreges paraszt pedig amott ni... épp a csizmáját huzza föl. És még keményebben szólal meg újra:

— No, mozdulsz-e vagy sem? Nem tanácsolom, hogy megvárd, amíg én a fülednél fogva állitalak talpra, Jóska fiam!

— Miféle Jóska? Kihez beszél? Én nem vagyok Jóska, hanem Döme. És ugyan hol vagyok itt?

— Mit fecsegsz, gyerek? Álmodban talán még azt is elfelejtetted, hogy ki vagy és hova szegődtél szolgálatba?

— Ej, ez már sok! Velem ne merjenek bolondozni...

— Hallod-e öcskös, most már elég a szöbeszédből! Iziben bujj bele a csizmádba, mert különben mindjárt olyan fölöstökömöt kapsz, hogy három hétig jajgatsz belé.

Jött is felém, kinyujtva hatalmas ökleit. Csöppet sem értettem a dolgot, de megszeppenve ugrottam fel. Egy pár durva, idomtalan paraszt csizma volt az ágyam mellett.

— Ezt huzzam fel? kérdém félénken. Hiszen... nagyon bő...

— Hát még! Ugy jó az! Nem fog szorítani. Ha egy kicsit bő, tömd ki szalmával. De most már szaporán! Dolog van! Egykettő!

Bele bujtattam a lábaimat a csizmába. Csak úgy lötyögtem benne. Mégis kegyetlenül törte-nyomta a durva, kemény bőr a lábamat.

— Hát... a ruháim? Nem látom...

— Miféle ruháid? Nincs ma vasárnap, hogy nadrágot meg mándlit ölt. Nem való az dologba. Meleg is van.

Végig néztem magamon. Nem volt rajtam egyéb, mint nagyon vastag, durva féhernemű. Ahogy a paraszt fiuk járnak Zavartan bámultam magam elé. Álmodom? Vagy kicseréltek? Megbabonáztak?

Hirtelen eszembe jutott valami. Sejteni kezdtem a valót. Nagyon alázatosan kérdeztem:

— Kérem szépen... ugy-e... az apám hozott ide? És kinél vagyok itt, minek? És kicsoda maga?

— De sok hiába való kérdés! Persze, hogy az apáddal jöttél, aki elszegődtetett kis-béresnek ide a majoros gazdához. Jó hely ám nagyon, örökös kenyered lehet itt, ha rászolgálász. Én meg az öreg-béres vagyok, az én kezem alatt leszel. No, most már elég a szóbul. Itt a fölöstököm, kapd be hamar, aztán dologra!

Nagy karaj fekete kenyeret adott, hozzá jókora darab szalonnát. Maga is jóízűen falatozott. Én jó ideig csak bámultam a fekete kenyérre, de végre is bele haraptam; hanem a szalonna olyan avas volt, hogy majd elájultam tőle. Hol az én jó kávé, csokoládém a finom kalácssal!

— Nem szereted a szalonnát? kérdé az öreg-béres. Hiba, mert egyebet nem kapsz. De ne mondd, hogy sajnálom téled a jót... nesze, húzzál egy jó kortyot!

Jókora flaskót vett elő, nagyot huzott belőle, aztán nekem adta. Én is nagyot kortyantottam... de föl is ordítottam! Ugy éreztem, hogy a bőr leválik a nyelvemről, torkomról. Irgalmatlan czudar pálinka volt.

— Induljunk! szólta aztán. Kihajtjuk a teheneket a mezőre. Egy kicsit bogaras jószágok, kötélén kell vezetni.

Az istállóba mentünk. Három tehén állodogált ott. Eloldotta őket, kettőnek a kötélét maga fogta, a harmadikét nekem adta.

— Te vezesd a riskát. Erősen tartsd, mert a riska néha egy kicsit akaratos.

(Vége következik.)

Rejtett név.

— *Földrajzi.* —

Magyar község vagyok.

Három szóbul állok:

Nem kis gondot adok,

Hogy kitaláljátok.

1.

Magyarrá lett nemzet

Ma is élő neve.

2.

Ha nem vigyázol, hát

Könnyen esel bele.

3.

Nyujt hü menedéket

Nyáron, úgy mint télen.

Hiján ha vagy, bizony

Lakhatsz az ut-szelen.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Andersen válogatott meséi.“

Fordította MÓKA bácsi. Hat szín-nyomatu képpel, diszes kötésben.

A TÜNDÉRKE SZÁRNYACSKÁI.

— Mese. —

(Képekkel a czímlapon, ezen és 253. lapon.)

VOLT egyszer egy kis tündérke, aki nagyon elégedetlen volt az állapotával. Hogy is ne? — mikor olyan nevetségesen aprók voltak a szárnyacskái, hogy igazában röpülni sem tudott velök. Épp csak egy kicsit könnyítette velök a járását. És hiába biztatta magát, hogy még fiatal, majd

ad neki a tündér-királynő később nagyobb szárnyakat, hogy versenyt röpülhessen a többi tündérrel. Az idő mult, de a tündér-királynő nem látta szükségesnek, hogy teljesítse az ő kis hive forró kívánságát.

E miatt a kicsi tündérke egészen elkeseredett. Nem is csinált egyebet, csak járt-kelt nagy durczásan és elégedetlenül. Képzhetni, hogy csak még boszusabb lett, mikor egyszer bolyongása közben hallja, hogy valaki így szól:

MEGFOGTA A SZÁRNYACSKÁI HEGYÉT . . .

— No, még ilyet sem láttam! Tündérke, akinek morcos a képe!

Körül nézett, hát egy öreg bogár nénit pillantott meg, aki egy gombán heverészve sütkérezett.

— Mi közöd hozzá, ha morcos vagyok is? pattant föl a tündérke. Nem értesz te hozzá! Majd nem csodálkoznál, ha tündér volnál és csak ilyen hitvány szárnyacskáid volnának, ni! Röpülni sem tudok velök.

Megfogta a szárnyacskái hegyét és mutatta, milyen piczinyek.

— Azon könnyen segíthetsz. Megkéred a királynődet, adjon nagyobbat.

— Mint ha már nem kértem volna! De rá sem hederit a kérésemre.

— No, annak bizonyosan van oka. Alkalmasint nem vagy rá érdemes, hogy meghallgasson.

— Ejnye, te vakmerő! Hogy mersz ilyet

mondani? Jó szerencséd, hogy mi tündérkék nem bánthatunk senkit; különben kikapnál!

Haragosan sétált odább. De amit a jámbor bogár néni mondott, az folyvást motoszkált a fejében.

— Nem vagyok rá érdemes! Ilyet mondani! Mikor pedig ... izé ... hm! ... Igaz, hogy tenni még nem tettem semmit; de mit is tehetek, mikor olyan piczi és gyöngö vagyok, nem röppülhetek, mint ahogy szeretnék? Nem én vagyok az oka, hogy semmit sem tehetek ...

Épp ekkor fájdalmas sóhajtást hallott. Amint szét tekintett, látta, hogy egy kis virág nyögdesél fájdalmasan.

— Mi a bajod? kérdé a tündérke.

— Ó jaj! Mindjárt meghalok! Pajkos fiuk kövel dobálóztak, egy

kő rám esett és, láthatod, leszorit a földre. Elhervadok, meghalok, ha sokáig rám sulyosodik!

— Várj csak, hát ha segíthetek rajtad!

Nagy volt a kő, legalább is akkora, mint egy alma, hát biz a piczike tündérke eleinte alig bírta megmozdítani. De ha

már bele fegott, nem hagyta abba. Szinte bele melegegett, úgy erőlködött. Végre csakugyan elhengerítette a követ. A kis virág azonnal föl egyenesedett és hálásan szólt:

— Nagyon köszönöm, jó kis tündérke, hogy meg mentettél!

— Ó, szívesen tettem!

S a kis tündérke, amint odább sétált, már nem volt olyan elégedetlen. Lám, ha piczike is, mégis tehet valami jót.

Amint ezen tünődve haza felé ballagott, az erdő szélén megint csak fájdalmas sóhajtást hall. De már nem is csak sóhajtást, hanem közben keserves zokogást is. Egy mezei szöcske sirdogált ott szívzaggatóan. Kérdezte is a kis tündérke, miért sir oly nagyon?

— Jaj, hogy ne sírnék, hogy ne rí-

nék? ... mikor olyan boldogtalan vagyok! Elveszett a feleségem, az én hűséges kis anyjukom!

— Ejnye no, ez már csakugyan hiba! Hát aztán miféle szerencsétlenség ért?

— Hiszen ha én azt tudnám! De még azt sem tudhatom, mi lett a sorsa. Csak

— JÓ NAPOT, DARÁZS NÉNI! (Lásd a 254. lapon.)

az bizonyos, hogy valami borzasztóság érte, mert különben már rég itthon volna. Persze, persze, maga az oka, mert hát a vászon-nép olyan kíváncsi! Meghallotta tegnap, hogy a darazsak bált rendeznek, hát látni akarta. Óvtam, intettem, ne menjen köz-elökbe, mert nagyon goromba ficzkók; de nem hallgatott reám. Elment, vissza sem jött többé. Mi lett belőle, nem tudom!

— No, még ne essél kétségbe! Hát ha még megkerül?

A zokogó szöcske husan rázta a fejét.

— Nem hiszem, nem hihetem. Soha sem tölti házon kívül az éjszakát. Haza jött volna, ha teheti. Megölték a gonosz darazsak. És még csak nem is kereshetem, mert ha oda megyek a darázs-fészek tájékára, még engemet is agyon szurkálnak.

— Baj, baj, de mégis csak azt mondom: nem köll mindjárt lemondani minden reményről. Ne sirj no! Majd én kissé utána nézek. Talán hozhatok hírt róla.

A kis tündérke, bár egész napi bolyongásában bizony már el is fáradt, megindult az elveszett Szöcske asszonyság keresésére. Fütől-fától kérdezősködött, de senki sem tudott hírt róla. Bejárta a darázs-fészek tájékát is, de az eltűntnek ott sem találta nyomát. Maga a darázs-fészek üres volt, oda hiába kukkantott be. Már szinte csüggedni kezdett, mikor egy öreg darázs asszonyságot pillantott meg, aki üres csigaházon ülve kötögetett.

— Ettől talán megtudhatok valamit, csak okosan fogjak hozzá, gondolá a tündérke. Nyájasan köszönt neki.

— Jó napot Darázs néni! (Lásd a képet a 253. lapon.) Ej, de szorgalmas, hogy így kötöget, mikor a többiek, látom, kiröpültek és mulatnak.

— Biz' az igaz, lelkem tündérekém! De hát köll valakinek a házra is gondolni. Sokat nyuznak a fiatalok, alig győzöm őket. A tegnapi bálon is annyit tánczolt a lányom, hogy mind szétrugta a harisnyáját.

— Hallottam a hírét, hogy nagyon szép mulatságot rendeztek. De olyasmit is beszéltek, hogy valami hivatlan vendég tola-kodott a társaságba.

— Az ám, az a vakmerő kíváncsi Szöcske asszony. No de meg is keserülte!

— Ugyan? És valjon mit csináltak vele?

— Elevenen temettük el, befalaztuk. Mikor észre vettük, hogy itt lábatlankodik, üldözőbe vettük. Amott annak a nagy fának a gyökerei alatt egy lyukba menekült. De megjárta! Rögtön dologhoz láttunk, betapasztottuk a nyílást a legerősebb darázs-viasszal. Soha többé ki nem szabadul, he-hehe!

— Ej, ez már kegyetlenség! fakadt ki a tündérke.

— Már mi darazsak így szoktuk. No, eleget kötöttem, megyek én is egy kis mézpor-lakomára.

Elröpült, a tündérke pedig a nagy fához sietett. Hamar rátalált a betapasztott lyukra.

— Szöcske néni, élsz-e még?

Bágyadt, gyöngé hangon szólt belőlrül a felelet:

— Még talán élek ... de már nem sokáig ... megfulok.

— Csak bátorság és türelem! Megpróbálom, talán kiszabadíthatlak.

Ámde ez kemény munka volt. Piczike lilium-ujjaeszkáival még csak megkarczolni sem tudta az erős falat, melyet a darazsak oda tapasztottak. Keresett hát éles követ, azzal ásta, törte. Szinte a veriték is ki-

verte, annyira erölködött. De hogy is ne! Nagyon sietős a dolog, mert hát ha szegény Szöcske néni megful oda benn!

Végre valahára sikerült egy kis lyukat vésnie a falba, úgy, hogy a szegény rab levegőt kapott. És most már aztán szaporábban is haladt. Mihamar akkora nyilást tört, hogy a szöcske kiférhetett.

— No, most már kibujhatsz! Jöjj ki gyorsan!

— Ó, nem tudok lábra állani! Végkép elgyöngültem!

— Ejnye no! Ez már baj.

A tündérke benyult a nyíláson és kiemelte a szegény szöcskét. Az isten-adta nem tudott megállani a lábán. A kis tündérke aggódva szólt:

— Hm! Nagy baj! Sietned köllene haza, mert az urad nagyon elbusulta magát... aztán meg nem is tanácsos, hogy a gonosz darazsak itt érjenek. Szedd össze az erődöt... majd én támogatlak.

Próbálta a szegény szöcske, de hiába.

— Nem bírok járni... itt ér az ellenség... végem lesz!

— Már azt nem engedem, szólt a tündérke. Talán elbirlak... haza viszlek.

Ölbe fogta a szöcskét és megindult vele. (Lásd a képet a czimlapon.) Roppant teher volt ez neki, alig-alig bírta. De csak megfeszítette az erejét és ha lassan, roskadozva is, de végre eljutott a Szöcske ur hajlékához. Éppen idején, mert már-már nem bírta volna tovább.

Volt nagy öröm, mikor a szöcske-pár találkozott. Hálálkodtak is a jó kis tündérkének, aki aztán megindult hazafelé, mert most meg már ő alig állt a lábán. Csak el bírjon vánszorogni hazáig, rózsalevél-ágyáig!

Bizony nem birt. Erölködött, biztatta magát, de csak az lett a vége, hogy végkép kimerülve, eldőlt az uton és ott nyomta el az álom.

A tündér-királynő pedig, aki mindent lát és tud, a következő perczben már ott termett és szeretettel szólt:

— Kedves jó kis hivem! Lám, hogy megtaláltad a helyes utat. Kicsiny erővel is tettél jót.

Megérintette varázs-vesszejével s a kis tündérke fölrezzent. A tündér-királynő vidáman szólt:

— Ej, te kis buta, hát azért van rózsalevél-ágyacskád, hogy itt a porban szundikálj?

— Bocsánat, kegyes királynő! Fáradt voltam, már nem bírtak a lábaim.

— Mért nem használod a szárnyaidat? Akkor el nem fáradsz soha.

A tündérke szinte akaratlanul meglebbentette a szárnyait s mit látott, mit érzett?... Nem a régi kis hitvány szárnyai voltak többé, hanem akkorák, mint a többi érdemes tündérnek. Föllebbent és egy, kettő!... iziben ott is termett rózsalevél-ágyacskájában.

És azontul boldogan élt boldog tündértársai közt.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVII. köt. 14-dik számában közölt rejtett szavak megfejtése:

ár, bár, czár, jár, kár, már, pár, sár, szár, tár, vár.

Helyesen fejtették meg: Molnár Ferencz, Preisach Frida, Seyderhelm R. Ferencz, Máder testvérek, Freund Imre, Gázsó Irma és Annuska, Loránt Elly, Kornstein Egon, Boros Ilona, Weiss Aurél, Haksch Mariska, Fleischmann Janka, Erzsi és Stefi, Mérey Ágosta és Dalma,

Palugyay Bözse, Lengyel Margit és Kálmán, Leipniker Ilonka és Mátyás, Kossaczky Gyula, Kiss Margit, Mihályffy Olga, Teőke Ila és György, Boros Emmike, Schack Annuska és Elluska (Olvastátok a mult számban a »Forgó bácsi 10 parancsolatját«? Ugy látom, nem. Különben nem volna rojtos a leveletek alsó széle. *F. b.*), Czákó Miklós, Fischer Pál, Herczeg Ilona, Cselkó Margit, Herzfeld Paula és Elly, Kloos Gizella, Goldstücker Teresi, Reich Frigyes, Szitányi Lola és Ella, Lakner Margit, Sier Friczi, Nagy Lenke és Ernő, Frankl Miczi, Steinschneider Ernő, Jákó Margit, Latinovits Tibor, Kerekes Béla, Klein Vima, Steinschneider Andor, Pótis Irén, Furman Lilike, Veress Gizi, Fried Ernő és Béla, Gyika Alice és Marianne, Kummerer Paula, Fleischmann testvérek, Taller Irén, Kazy Livia, ifj. Kray István, Sziklay Vera, Orbán Sára, Morzsányi Elluska, Nádosy Ella, Dukesz Anna, Kazy Péter, Ponori Sárka, Halassy Valika, Wurm Betty, Szitányi Matild, Schmidt Arthur, Giller Zoltán, Badies Gizi, Török Gabriella, Urbán Elly, Pollák testv., Husz Miczike, Lánér Nellike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Haksch Mariska Pécselt*, kinek a jutalom-könyvet (*»Leány-történetek.«* elbeszélések az ifjuság számára, írta *Halden Erzsébet*, négy szín-nyomatu képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LVII. köt. 13-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Gyika Alice és Marianne, Grósz Emil, Ponori Sárka, Kazy Livia.

Ifj. Kray István. Miért nem a kiadó-hivatalhoz fordulsz panaszoddal? A »Forgó bácsi 10 parancsolatját«.

latját» nem csak elolvasni, de követni is kell. Hogy a rejtvényedre mikor kerül sor, meg nem határozhatom, mert nagyon sok van még régebbi keletü. — **Kelemen testvérek.** Sokan vagytok, hát persze soktételt kívántok és természetesen mindenki azt szeretné, hogy az ő kívánsága teljesüljön leghamarább. Így aztán mégis csak legjobb, ha magam szabom meg a közlemények rendjét. Rákerül a sor mindenre. Nektek különben nem kell sokáig várnotok, mert legközelebb, talán már a jövő számban, ismét lesz érdekes történelmi czikk, szép rajzokkal. — **Esterházy Erzsébet.** Köszönöm, jól vagytok. Haragudni kis olvasóimra soha sem szoktam, ha intem és figyelmeztetem is őket valamire. Soraidat átadtam a kiadó-hivatalnak, amelynek dolga az elmaradt számok megküldése. Ám kérdelem: ha tudtad, hogy ez nem hozzám tartozik, mért nem fordultál egyenest a kiadó-hivatalhoz? Gyorsabban is célt érhetnél volna, mert a leveled nem sétált volna kerülő utakon. Azt is tudomásul kellett volna már vened, hogy a »Kis Lap« szerkesztősége (és kiadó-hivatala is) nincs már a Ferenctiek-tere 3. sz. házban, hanem: VII. ker., Kerepesi-ut 54. sz. alatt. Rá van ez nyomtatva a »Kis Lap« minden számára. Üdv! Hát a kis diák mit művel? — **»Fecskéinkről.«** Négy igen jó sora van. Ime:

*A fészek elkészült s benne a kis fecskék
Apoló anyjokat sovárogyva lesték.*

Meg aztán:

*Népes lett hajlékunk a fecske-családdal.
Minden nap úgy csegett az édes madárdal.*

Ha az egész így pendülne, közölném is. De hát: egy fecske nem csinál nyarat, s négy sorocskából nem telik költemény, mikor hát a többi hozzávaló olyan gyámoltalan lábakon jár, mint a gyalog fecske. — **Rolla Antalka.** Bármely könyvkereskedéshez fordulj: szívesen küldi. Színes betűidben örömmel tellett. — **Geym Melitta.** A háromféle hőmérő beosztását (Réaumur, Celsius, Fahrenheit) megmagyarázza neked a Lexikon. A selyem-festéshez meg bizony nem értek. — **Horváth Kálmán és Dezső.** Még hogy hőskölteménybe fogtatok ketten? Biz' ez nagy vállalkozás. De ha van ráérő időtök és tisztában vagytok a *hexameter* nevű vers szabályaival... no, meg, ha meg is tudjátok komponálni: ám tegyetek vele kísérletet. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

G. E. Rongyos, olajpecsétés levelét nem vehetem figyelembe.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.